

Arrest

nr. 207 491 van 2 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 augustus 2015 een verzoek tot internationale bescherming in, net zoals zijn broer. Verzoeker wordt tweemaal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), respectievelijk op 13 juli 2016 en 6 oktober 2017.

1.2. Op 25 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent en afkomstig bent uit Bagdad, Centraal-Irak. Sinds 2006 woonde u in de wijk Al Mansour. Van 2006 tot 2009 werkte uw moeder, M.I.A., voor het ministeriële comité. Toen nam zij ontslag en in 2010 was zij kandidaat voor de parlementsverkiezingen voor de Iraakse Volkslijst (Qaema Al Ummah Al Iraqiya) van Mithal Al Alusi. In hetzelfde jaar richtte zij mee de Arabische academische universiteit (Academiyyat Al Arab) op en nadien werkte ze daar als voorzitter van de administratieve afdeling. In 2012 verliet uw vader uw gezin. Op 14 mei 2014 waren uw broer Sad. (O.V. (...)), uw moeder en u op bezoek bij vrienden van uw moeder, S. en N.. Rond 18:30 uur 's avonds vertrokken jullie met de wagen naar huis. U merkte op dat u achtervolgd werd door een zwarte BMW waarin een drie à viertal gewapende en gemaskerde mannen zaten. Ze begonnen op uw wagen te schieten. Uw broer, die de wagen bestuurde, probeerde hen kwijt te geraken, maar botste op de stoep. Uw auto kwam tot stilstand en hierna reed de zwarte BMW weg. In de achtervolging werd uw moeder geraakt door de kogels. Ze overleed aan haar verwondingen. U denkt dat jullie misschien beschoten werden ten gevolge van uw moeders politieke activiteiten of problemen op haar universiteit. Na het incident gingen u en uw broer Sad.; niet meer naar huis. Jullie verbleven in een hotel in Al Sadriya. U en uw broer gingen het lijk van uw moeder ophalen in het ziekenhuis. De vrienden van uw moeder, S. en N., organiseerden de afscheidsceremonie, waar jullie zelf niet aanwezig waren. Op 27 mei 2014 namen u en uw broer het vliegtuig naar Amman, Jordanië. Daar vroegen jullie asiel aan bij UNHCR. Een jaar later hadden jullie nog geen antwoord gekregen, dus besloten jullie om naar België te komen. Jullie namen het vliegtuig naar Erbil, Iraaks Koerdistan, en namen van daar de bus naar Turkije. Daar zetten jullie de reis verder via een rubberboot naar Griekenland, om vervolgens via de Balkanroute naar België te komen. Op 27 augustus 2015 kwamen jullie aan in België en op 28 augustus 2015 vroegen jullie hier asiel aan. U vreest in Irak hetzelfde lot te ondergaan als uw moeder.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: identiteitsbewijzen, namelijk uw identiteitskaart, d.d. 30 september 2013 en uw nationaliteitsbewijs, d.d. 2 oktober 2007, vernieuwd op 4 mei 2014; documentatie betreffende de dood van uw moeder, zijnde de overlijdensakte van uw moeder en een uittreksel van het sterfteregister, beiden d.d. 14 mei 2014; een kopie van de het politiedossier betreffende de dood van uw moeder, d.d. 14/05/2014, waarin de verklaringen van u en uw broer in verband met het schietincident en de dood van uw moeder zijn opgenomen, eveneens voorzien van een bewijs van geldigheid van deze politiedocumenten, d.d. 19 mei 2014; een kopie van een verkiezingsbrochure van uw moeder haar campagne en een kopie van het asielercertificaat van u en uw broer bij de UNHCR in Amman, Jordanië, d.d. 4 september 2014.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw broer, Sad.K.R.R. (O.V. (...)), namelijk de moord op jullie moeder. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

'Uit het onderzoek van uw asielaanvraag blijkt dat u niet voldoende elementen naar voren hebt gebracht die toelaten te veronderstellen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zou bestaan. Bovendien meen ik dat er geen ernstige redenen bestaan die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 21980) in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw asielaanvraag vermeldt u namelijk dat u werd bedreigd wegens de politieke en beroepsactiviteiten van uw moeder, die op 14 mei 2014 werd gedood (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 13 juli 2016, pp. 10-11). Talrijke elementen beletten het Commissariaat-generaal echter uw verklaringen als geloofwaardig te beschouwen.

Ten eerste constateert het CGVS in verband met het werk van uw moeder bij de ministerraad dat u geen gedetailleerde verklaringen over haar activiteiten kan afleggen. Zo beperkt u zich ertoe te zeggen dat ze diensthoofd was maar u kunt niet verduidelijken bij welke dienst ze werkte, waaruit haar taken bestonden of wat de rol van de ministerraad was (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 5-6). Uw onvolledige verklaringen stellen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het werk van uw moeder in vraag.

Bovendien wordt deze twijfel versterkt door de tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen alsook tussen uw verklaringen en die van uw broer. Terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS beweert dat uw moeder door haar politieke partij naar de ministerraad werd gezonden (vgl.

gehoorverslag van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 14), vertelt u tijdens uw tweede gehoor dat ze op dat moment geen banden had met een politieke partij (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 6). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat het werk van uw moeder geen verband hield met de politiek (ibid., p. 22). Terwijl uw broer tijdens zijn eerste gehoor beweerde dat uw moeder nog voor de ministerraad werkte naast haar werk aan de universiteit (na 2010) (vgl. gehoorverslag van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 6), verklaart hij vervolgens dat ze van 2006 tot 2009 bij de ministerraad werkte en dat ze daarna ontslag nam (vgl. gehoorverslag van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 3). U zegt ook dat ze haar functie verliet in 2009 (vgl. gehoorverslag van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 4). Wanneer hij wordt geconfronteerd met deze verklaringen, ontkent uw broer dat hij zou hebben gezegd dat uw moeder bleef werken voor de ministerraad na 2009 (ibid., p. 18). In het licht van deze vaststellingen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het CGVS niet het minste geloof kan hechten aan uw verklaringen, volgens welke uw moeder bij de Iraakse ministerraad heeft gewerkt.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal vast dat u bondig blijft wanneer het gaat om de politieke activiteiten van uw moeder. Zo kunt u nauwelijks uitleggen waarom uw moeder zich plots in 2010 voor de politiek engageert (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 6). U kunt de activiteiten van uw moeder bij de politieke partij alsook het onderwerp van haar vergaderingen niet verduidelijken (vgl. gehoorverslag van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 12 en 15). Wanneer u wordt verzocht in detail de verkiezingscampagne van uw moeder in het kader van de verkiezingen van 2010 te beschrijven, antwoordt u dat ze een zeer goede campagne voerde maar u kunt nauwelijks verduidelijken wat ze deed (vgl. gehoorverslag van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 8). U blijkt ook niet in staat te zijn, de naam te geven van een militant die haar hielp haar verkiezingsaffiches vast te plakken (ibidem). Ten slotte kunt u ook de electorale score van uw moeder niet geven (ibid., p. 10). Na talrijke vragen over haar campagne verklaart u dat uw moeder zeker veel dingen heeft gedaan maar dat u ze niet in detail kunt beschrijven wegens uw jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten (ibid., p. 10). Deze rechtvaardiging kan het CGVS helemaal niet overtuigen, aangezien u 14 jaar was in 2010 en dat het redelijk is een minimum aan standvastigheid in uw verklaringen over de deelname van uw moeder aan een zo belangrijk evenement als de parlementsverkiezingen te verachten. Uw beknoptheid en uw terughoudendheid om details te geven brengen uw verklaringen opnieuw in diskrediet.

Tijdens uw eerste gehoor vertelt u bovendien dat uw moeder zich in de politiek engageert sinds u in het lager onderwijs zit zonder het jaar van haar engagement te kunnen preciseren (vgl. gehoorrapport CGVS van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 13). Bij uw tweede komst naar het CGVS vermeldt u echter dat ze zich in 2010 heeft geëngageerd, toen u veertien jaar was (vgl. gehoorrapport CGVS van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 6-7). Deze nieuwe tegenstrijdigheid belet het CGVS de politieke activiteiten van uw moeder als bewezen te beschouwen.

Ten derde bent u nauwelijks spraakzamer over de activiteiten van uw moeder aan de universiteit. Zo kunt u concreet niet uitleggen hoe ze een universiteit heeft gesticht, om welke redenen ze die heeft gesticht, met welke middelen en met de hulp van wie (ibid., pp. 10-11). U kunt ook niet de naam van de voorzitter van de universiteit of van zijn collega's geven (ibid., pp. 11-12). Door dit gebrek aan consistentie in uw verklaringen kan het CGVS de echtheid van de activiteiten van uw moeder aan de universiteit niet bewijzen.

Bovendien komen er nog talrijke tegenstrijdigheden bij dit gebrek aan standvastigheid. Tijdens uw eerste gehoor vertelt u dat uw moeder administratief werk doet aan de universiteit zonder meer informatie te kunnen geven (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u echter dat uw moeder de stichtster van de universiteit is en dat ze er secretaresse was (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 3, 10 et 11). Uw broer vertelt echter tijdens zijn eerste gehoor dat ze voorzitter van de hele universiteit was (vgl. gehoorverslag van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 6). Wanneer u wordt geconfronteerd met die fundamentele tegenstrijdigheden, geeft u de tolk de schuld en beweert u te hebben gezegd dat uw moeder de universiteit had gesticht (vgl. gehoorverslag van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 22). Hoewel uw broer en u tijdens uw eerste gehoor beweren dat uw moeder in 2013 aan de universiteit begon te werken (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 14, gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 6), wijzigt u bovendien uw versie tijdens uw tweede gehoor, aangezien u vertelt dat ze vanaf eind 2011 of begin 2012 aan de universiteit heeft gewerkt (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 4). Wanneer de protection officer opmerkt dat uw verklaringen verschillen van uw vorige verklaringen, ontkent u te hebben gezegd dat uw moeder in 2013 aan de universiteit was begonnen te werken en u beweert dat u zich niet kunt vergissen in het werk van uw moeder (ibid., p. 22). Ten slotte beweert u tijdens uw eerste gehoor dat aan de universiteit van uw moeder informatie, communicatie en public relations werden onderwezen

(vgl. gehoorverslag van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 14). Vervolgens verduidelijkt u dat er recht en engineering voor elektrische huishoudapparatuur worden onderwezen (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 10). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, voert u aan dat men er verschillende dingen onderwijst (ibid. p. 22). Deze rechtvaardiging overtuigt het CGVS echter niet aangezien u niet meer materie kon citeren toen u recht en engineering vermeldde (ibid., p. 10). Bijgevolg maken deze nieuwe tegenstrijdigheden uw verklaringen over het werk van uw moeder opnieuw ongeloofwaardig.

Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal in het licht van de vorige elementen niet het minste geloof hechten aan uw verklaringen over de verschillende beroepsactiviteiten van uw moeder alsook aan haar politieke betrokkenheid.

Ten vierde wijst het CGVS in verband met de gebeurtenissen vóór het incident op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw broer. Zo beweert u allebei dat u vóór het incident bij vrienden van uw moeder was (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 14, gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 6). Terwijl u vermeldt dat de twee kinderen van de vrienden van uw moeder aanwezig waren (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 14-15), beweert uw broer dat ze geen kinderen hebben (vgl. gehoorverslag van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 6). Terwijl uw broer verklaart dat u na de maaltijd aan de telefoon bleef (ibid., p. 7), verklaart u dat u met de kinderen van de vrienden van uw moeder hebt gediscussieerd omdat u ze al sinds lang kent (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 15). Bijgevolg beletten deze nieuwe tegenstrijdigheden het CGVS, uw verklaringen over de gebeurtenissen vóór de dood van uw moeder als geloofwaardig te beschouwen.

Ten vijfde, hoewel uw broer en uzelf tijdens uw eerste gehoor beweren dat de politie vijf minuten na het incident kwam en dat ze de ziekenwagen belden (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 13 juli 2016, p. 10 en gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, pp. 15 en 17), vertelt u tijdens uw tweede gehoor dat het leger kwam, dat het leger de politie belde en dat de politie de ziekenwagen belde (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 15). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, handhaaft u uw tweede versie (ibid., p. 23), waardoor het CGVS niet begrijpt waarom u bij uw eerste gehoor de komst van het leger niet hebt vermeld. Deze uiteenlopende versies over de gebeurtenissen net na de moord op uw moeder stellen de echtheid van de moord in vraag.

Ten zesde beweert uw broer bij zijn eerste gehoor op het CGVS dat u direct naar het ziekenhuis werd gebracht na het ongeval, waar u werd ondervraagd door politieagenten (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, pp. 10 en 15) terwijl u verklaart dat u rechtstreeks naar het politiebureau bent gegaan zonder langs het ziekenhuis te passeren (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 21-22). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, handhaaft u uw versie (ibidem). Merk op dat uw broer bij zijn tweede gehoor een andere versie geeft, aangezien hij vertelt dat u werd gebracht naar het politiebureau van Al Baya, waar u werd ondervraagd (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, pp. 9-10). Wanneer hij wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, rechtvaardigt uw broer zich door te zeggen dat de documenten bewijzen dat hij op het politiebureau werd ondervraagd (ibid., p. 17). Merk trouwens op dat de documenten vermelden dat de ondervraging plaatsvond in het politiebureau van Al Karkh en niet van Al Baya (vgl. documentenmap – doc. 5 tot 8). Deze vaststellingen versterken opnieuw de twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten zevende, terwijl uw broer tijdens zijn eerste gehoor beweert dat u in het hotel in een slaapzaal met andere personen sliep (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 18), verklaart hij tijdens zijn tweede gehoor dat u een kamer voor u beiden had (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, pp. 10-11). Wanneer hij wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, rechtvaardigt uw broer zich door te zeggen dat de andere kamers gemeenschappelijke kamers waren (ibid., p. 18). Merk ook op dat hoewel u vertelt dat u lastig werd gevallen door de andere personen die in het hotel sliepen (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 17-18), vermeldt uw broer echter dat u geen contact met hen had (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 11). Eens te meer maken deze tegenstrijdigheden uw verklaringen totaal ongeloofwaardig.

Ten achtste duiken er nieuwe tegenstrijdigheden op in uw respectieve verklaringen over het lijk van uw moeder en over haar begrafenis. Zo vertelt uw broer bij zijn eerste gehoor op het CGVS dat u het lijk van uw moeder niet bent gaan halen omdat haar vrienden u er niet naartoe lieten gaan (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 17). Dan wijzigt hij zijn versie bij zijn tweede gehoor, aangezien hij zegt dat u er allemaal samen naartoe bent gegaan want er moest een familielid aanwezig zijn om het lijk te halen (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 11). Terwijl uw broer

tijdens zijn eerste gehoor beweert dat de vrienden van uw moeder u zeiden dat de plechtigheid ging plaatsvinden in Al Amariya en dat uw moeder ging worden begraven in Al Karkh (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, pp. 19-20), zegt u dat u noch uw broer weten waar de plechtigheid en de begrafenis plaatsvonden (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 21). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat wat uw broer heeft gezegd, fout is (ibidem). Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS de verklaringen over de dood van uw moeder wegens deze tegenstrijdigheden niet als geloofwaardig kan beschouwen.

Ten slotte kunnen de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag, de geloofwaardigheid van uw zwakke relaas niet herstellen. Uw nationaliteitsattest en uw identiteitskaart kunnen alleen uw identiteit bewijzen. Dit element stelt het CGVS niet in vraag. Het attest van het UNHCR kan deze beslissing ook niet ongedaan maken. Dit attest toont louter aan dat u asiel heeft aangevraagd in Jordanië. U heeft Jordanië verlaten alvorens u een definitief statuut heeft ontvangen (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 6). Merken we nog op dat het CGVS de redenen die u voor het UNHCR heeft ingeroepen totaal niet kent. Er kan ook niets bewijzen dat het wel degelijk om uw moeder gaat op de verkiezingsaffiche. De verschillende kopieën van documenten in verband met het ongeluk kunnen deze beslissing ook niet ongedaan maken. Deze documenten worden namelijk slechts in kopie voorgelegd, waardoor het CGVS hun authenticiteit niet kan bewijzen. Bovendien blijkt ook uit de informatie in ons bezit waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat de authenticiteit van de documenten uit Irak niet kan worden bewezen wegens de hoge mate van corruptie in dat land.

Bijgevolg bezitten deze documenten niet voldoende bewijskracht om de verschillende hiaten in uw relaas op te vullen. Bijgevolg kan het CGVS in het licht van de vorige elementen geen geloofwaardigheid hechten aan uw verklaringen over de politieke en professionele activiteiten van uw moeder alsook aan de problemen als gevolg van haar activiteiten. Bijgevolg wordt uw vrees in geval van terugkeer in vraag gesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse

autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In het licht van alle bovengenoemde argumenten dient te worden vastgesteld dat u geen relevante elementen aanbrengt die toelaten te besluiten dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormelde verdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals vermeld in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Merk op dat een gelijkaardige beslissing, namelijk een beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van subsidiaire bescherming, ook voor uw broer werd genomen.'

Bijgevolg maakt u evenmin aanspraak op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en UNHCR asielcertificaat hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Jordanië, hetgeen hier niet ter discussie staat. De overige documenten werden tevens door uw broer neergelegd en werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1.1. In enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het VN Vluchtelingenverdrag, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Wat betreft het eerste onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker, na een theoretisch betoog, concreet uiteen:

“- Activiteiten van moeder binnen ministerraad

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen gedetailleerde verklaringen over de activiteiten binnen de ministerraad van zijn moeder kan afleggen. Hij verklaarde dat zij diensthoofd was van een afdeling binnen de ministerraad.

Dat verzoeker op het moment dat zijn moeder in de ministerraad werkte amper 9 jaar was. Zij nam ontslag als medewerker toen verzoeker 12 jaar was.

Dat men redelijkerwijze niet kan verwachten van een kind van die leeftijd dat hij de exacte invulling van een job bij de ministerraad kent.

Dat het dus niet ongewoon is dat hij slechts een ruime omschrijving van haar activiteiten bij de ministerraad kan geven.

- Politieke activiteiten van moeder

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker bondig blijft wanneer het gaat om de politieke activiteiten van zijn moeder.

Hij zou, volgens verwerende partij, nauwelijks kunnen uitleggen waarom zijn moeder zich plots in 2010 voor de politiek engageert, hij zou ook de activiteiten van zijn moeder bij de politieke partij alsook het onderwerp van haar vergaderingen niet verduidelijken.

Dat de moeder van verzoeker reeds van voor 2010 in de politiek geïnteresseerd was, dit blijkt duidelijk uit het feit dat ze werkzaam was binnen de ministerraad.

Dat verzoeker een verkiezingsbrochure van zijn moeder en haar campagne bijgebracht heeft.

Verzoeker zal hoogstwaarschijnlijk de activiteiten binnen de ministerraad ook als politieke activiteiten aanzien hebben waardoor hij tijdens zijn eerste verhoor stelde dat zijn moeder zich voor de politiek engageert sinds hij in het lager onderwijs zat.

Daarna werd het hem duidelijk dat er met die vraagstelling een effectief politiek engagement bedoeld werd binnen een politieke partij. Hij antwoorde tijdens zijn tweede verhoor, wederom juist, dat zij pas vanaf zijn 14e levensjaar effectief politiek geëngageerd was, te weten binnen een politieke partij.

Dat het bovenstaande duidelijk geen tegenstrijdigheid uitmaakt, maar louter een misinterpretatie van de vraagstelling.

Dat verzoeker niet kan weten met wie zijn moeder samenwerkte, welke militanten haar geholpen hebben met het aanplakken van affiches, wat haar électorale score was enz. is puur en alleen te wijten aan de jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van deze gebeurtenissen.

Verzoeker was 14 jaar oud en had waarschijnlijk niet de minste interesse in de bezigheden van zijn moeder. Indien hij op dat moment geweten had dat hij enkele jaren later asiel zou moeten aanvragen in een ver land omwille van de moord op zijn moeder, had hij uiteraard wel wat meer interesse opgebracht.

- Activiteiten moeder aan de universiteit

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoeker nauwelijks spraakzamer is over de activiteiten van zijn moeder. Zoals in het voorgaande aangehaald, was verzoeker te jong om zich vragen te stellen bij de beweegredenen en de middelen die zijn moeder aangewend heeft om bepaalde stappen in haar leven te ondernemen. Het is ook ten zeerste aannemelijk dat zij hierover haar zoon van 14 niet consulteerde.

Dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder afdelingshoofd was van de administratieve afdeling van de school. Ze gaf er geen les.

De zogenaamde tegenstrijdigheid die verwerende partij aanhaalt wat betreft het jaar dat de moeder van verzoeker aan de universiteit is beginnen werken kan simpelweg uitgelegd worden door het feit dat de moeder van verzoeker een stichtend lid was van de universiteit.

De (administratieve) werkzaamheden omtrent het opstarten van deze universiteit zullen enkele jaren in beslag genomen hebben. Het is dus aannemelijk dat deze eind 2011-begin 2012 aangevat werden.

De moeder van verzoeker begon haar werkzaamheden als afdelingshoofd van de administratieve afdeling van de universiteit in 2013.

Tot slot haalt verwerende partij aan dat verzoeker verklaarde dat aan de universiteit van zijn moeder 'informatie, communicatie en public relations' werd onderwezen, hij vertelde verder dat de studierichtingen 'recht en engineering' er werden aangeboden. r

Dat het niet ongevoel is dat er meerdere studierichtingen aan een universiteit worden onderwezen.

- Gebeurtenissen met betrekking tot het schietincident

Verwerende partij stelt dat de details van de gebeurtenissen voor het schietincident niet overeen komen. Verzoeker verklaarde dat de vrienden van zijn moeder twee kinderen hadden en dat hij na de maaltijd met deze kinderen discussieerde.

Dat de verklaringen van zijn broer tegenstrijdig zijn, kan niet ten laste van verzoeker worden gelegd.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoeker in zijn eerste verhoor de komst van het leger na het schietincident niet vermeld had.

Echter was hij dit vergeten en stelde in zijn tweede verhoor dat het leger ter plaatse kwam en de politie contacteerde. Daarna kwam de politie en zij belden dan de ziekenwagens.

Verzoeker is dan mee naar het politiekantoor gegaan om verklaringen af te leggen over het schietincident. Deze verklaring wordt versterkt door de bijgebrachte kopie van het politiedossier betreffende de dood van zijn moeder dd. 15/05/2014.

Verzoeker en zijn broer zijn dan na het verhoor uit angst voor verdere incidenten niet huiswaarts gekeerd maar hebben overnacht in een hotel.

Dat de gebeurtenissen een traumatische ervaring waren voor verzoeker en hij daardoor wat in de war was over de juiste toedracht van de feiten.

- Begrafenis moeder

Verwerende partij stelt dat er nieuwe tegenstrijdigheden opduiken in de verklaringen van verzoeker en zijn broer over het lijk van de moeder van verzoeker en haar begrafenis.

Verzoeker heeft steeds verklaard dat hij en zijn broer het lijk van hun moeder zijn gaan ophalen in het ziekenhuis en dat de vrienden van hun moeder de begrafenis geregeld hadden. Zij woonden dé begrafenis niet bij.

Gezien de voortdurende angst waar verzoeker mee te kampen had, besloot hij te vluchten naar Jordanië, alwaar hij asiel aanvraagde. Toen er na een jaar nog steeds geen beslissing genomen was omtrent zijn vluchtelingenstatus, reisde hij af naar België.

- Geloofwaardigheid documenten ter staving van asielaanvraag

Verwerende partij stelt ook de bewijswaarde van de overhandigde documenten in vraag. Ze stelt dat de authenticiteit van de documenten uit Irak niet kan worden bewezen wegens de hoge mate van corruptie in dat land. Bijgevolg bezitten de documenten niet voldoende bewijskracht om de verschillende hiaten in zijn relaas op te vullen.

Ten eerste is het zeer kort door de bocht om te stellen dat er 'de authenticiteit van de documenten uit Irak niet kan worden bewezen wegens de hoge mate van corruptie in dat land'. Verwerende partij wil dus zeggen dat geen enkel document uit Irak dat door een asielzoeker wordt voorgelegd als authentiek kan worden beschouwd.

Dat op basis van deze motivering stellen dat de documenten niet voldoende bewijskracht hebben om de zogenaamde 'hiaten' op te vullen, betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verwerende partij de verklaringen van verzoeker steeds vergelijkt met de (onjuiste) verklaringen van zijn broer. Het onderzoek dat verwerende partij dient te voeren moet individueel en persoonlijk gebeuren. De onjuiste verklaringen van de broer van verzoeker zouden de asielaanvraag van verzoeker niet in het gedrang mogen brengen.

Dat verwerende partij uiteindelijk de verklaringen van verzoeker niet aan een onderzoek onderwerpt, maar ze afwijst als ongeloofwaardig.

Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is."

Wat betreft het tweede onderdeel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zet verzoeker concreet uiteen:

“Dat de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van art. 48/4 §2, c Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt echter dat het geweld in de provincie Bagdad in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

De bestreden beslissing bevestigt dat er tot op heden dagelijks kleinschalige aanslagen plaatsvinden.

Thans argumenteert de bestreden beslissing dat het aantal doden en slachtoffers sterk gedaald is tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook zou het aantal geweldincidenten over de hele lijn teruggelopen zijn.

Echter laten nog steeds mensen het leven of raken gewond door het aanhoudende geweld in Bagdad. In januari 2018 stierven er 119 Irakezen en raakten 269 burgers gewond ten gevolge van terroristische aanslagen.¹ Het staat inderdaad vast dat het dodental gedaald is sedert 2016, maar uit het recente dodental van januari 2018 blijkt dat het in Bagdad nog steeds niet veilig is.

Thans argumenteert de bestreden beslissing dat men bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht moeten worden. Hieronder, doch niet uitsluitend, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land, of in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Verwerende partij meent zelf te kunnen beoordelen dat er kwantitatief onvoldoende sprake is van blind geweld, terwijl er aanhoudend maandelijks honderden doden en gewonden vallen. De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd om te kunnen besluiten dat de aanwezigheid van verzoeker in Bagdad maakt dat hij geen reëel risico loopt om slachtoffer te worden van het blind geweld dat voortvloeit uit het binnenlands gewapend conflict met IS.

Op kwalitatief vlak, merkt verwerende partij op dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016 zouden geen negatieve impact gehad hebben op het dagelijks leven in Bagdad.

Het open zijn van de scholen, het opheffen van de avondklok, het open zijn van verkeerswegen,... zijn gevolgen van beslissingen genomen door de regering, die daarom niet noodzakelijk verandering teweeg brengen. Het Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak bevestigt dat deze maatregelen vooralsnog geen verbetering hebben gebracht, maar ook geen verslechtering; het patroon van dagelijkse incidenten heeft zich voortgezet.

Dat deze elementen gevolgen van beslissingen genomen door de regering zijn. Ze brengen daarom niet noodzakelijk verandering teweeg. Het Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak bevestigt dat deze maatregelen vooralsnog geen verbetering hebben gebracht, maar ook geen verslechtering. Het patroon van dagelijkse incidenten heeft zich voortgezet.²

Bijgevolg heeft verwerende partij onvoldoende concreet onderzoek verricht naar deze kwantitatieve en kwalitatieve factoren om deze naar voren te brengen als redenen waarom het blind geweld in de stad Bagdad niet een uitzonderlijke situatie is waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van art. 48/4 §2, c Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.1.2. Op 26 april 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: “*Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad*” van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij twee stukken voegt, met eensluitende vertaling, die betrekking hebben op de aanstelling en het ontslag van zijn moeder.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoeker en zijn broer hebben de Iraakse nationaliteit en verklaren soennieten te zijn die steeds in Bagdad hebben gewoond. Verzoeker, zijn moeder en broer werden op 14 mei 2014, na een bezoek aan vrienden, op de terugweg naar huis achtervolgd en beschoten. De moeder raakte gewond door kogels en overleed. Verzoeker en zijn broer menen dat zij werden beschoten omwille van de politieke activiteiten van hun moeder of haar problemen aan de universiteit. Zij vrezen bij terugkeer hetzelfde lot als hun moeder te ondergaan.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven, met name een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, diverse kopieën van documenten die betrekking hebben op het voorgehouden ongeval en overlijden van verzoekers moeder, een kopie van een verkiezingsbrochure; en een kopie van het UNHCR asielcertificaat (CGVS, stuk 19, map met 'documenten').

In antwoord op de kritiek in het verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat sommige van deze stukken enkel verzoekers identiteit bewijzen die niet wordt betwist. Wat betreft het attest van het UNHCR, overweegt hij dat dit stuk enkel aantoont dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Jordanië, maar niet de redenen of feiten ervoor. Wat betreft de verkiezingsbrochure stelt hij vast dat niets bewijst dat het wel degelijk om verzoekers moeder gaat. Wat betreft de verschillende documenten die verband houden met voorgehouden ongeluk en overlijden van verzoekers moeder stelt de commissaris-generaal vast dat er slechts kopieën worden voorgelegd en dat gelet op de informatie in het dossier de authenticiteit van documenten uit Irak niet bewezen kan worden.

De inhoudelijke opmerkingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de voorgelegde stukken vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Daarnaast herinnert de Raad eraan dat in zoverre enkele kopieën worden voorgelegd en geen originele stukken, de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 20, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "Irak – Corruptie en documentatie-fraude", 8 maart 2016).

Het is bijgevolg niet incorrect dat de commissaris-generaal oordeelt dat deze documenten "*niet voldoende bewijskracht*" hebben. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om de beweerde vervolgingsfeiten geloofwaardig te bevinden en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker ter terechtzitting middels een aanvullende nota twee stukken voegt, met eensluitende vertaling, die betrekking hebben op de aanstelling en het ontslag van zijn moeder, stelt de Raad vast dat ook hier enkel kopieën werden voorgelegd en geen originele stukken, zodat ook hier dezelfde bemerkingen moeten worden gemaakt aangaande de relatieve bewijswaarde van Iraakse gekopieerde stukken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld: "*Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw broer, Sad.K.R.R. (...), namelijk de moord op jullie moeder.*" Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn beschermingsverzoek dezelfde vervolgingsfeiten heeft aangehaald als diegene die zijn broer in zijn beschermingsverzoek naar voren heeft gebracht.

De Raad stelt vast dat ten aanzien van de verzoekers broer de hoofdbeslissing werd genomen daar hij ouder is dan verzoeker. De hoofdbeslissing genomen in hoofde van de oudste broer betreft een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 25 januari 2018 en werd, vertaald naar het Nederlands, volledig hernomen in de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker.

De weigeringsbeslissing die werd genomen in hoofde van verzoekers oudere broer is hoofdzakelijk gebaseerd op de verklaringen van de oudste broer waarbij rekening is gehouden met de leeftijd van de oudste broer ten tijde van de professionele en politieke activiteiten van hun moeder.

Deze hoofdbeslissing, dit is de weigeringsbeslissing genomen in hoofde van verzoekers broer, werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 207 476 van 1 augustus 2018. De Raad heeft in dit arrest geoordeeld dat, hoewel de jonge leeftijd van de broers de onwetendheden over de professionele en politieke activiteiten van de moeder kan verklaren, deze jonge leeftijd evenwel geen rechtvaardiging kan zijn voor de fundamentele lacunes en substantiële tegenstrijdigheden die uit het vluchtrelaas van de broers voortvloeien. Verder stelt de Raad in dit arrest vast dat de commissaris-generaal terecht in het kader van zorgvuldig en goed bestuur heeft gewerkt door de verklaringen van de broers samen te analyseren en de oudste broer te confronteren met tegenstrijdigheden waarvoor hij geen afdoende verklaring kan bieden ("*A cet égard, le Conseil relève que la motivation de la décision entreprise est*

adéquate et pertinente et qu'elle se vérifie au dossier administratif. S'il peut être admis que le jeune âge du requérant puisse expliquer des méconnaissances dans les activités professionnelles et politiques de son frère, il ne peut justifier les lacunes fondamentales qui émaillent le récit et les contradictions substantielles, telles que relevées dans la décision attaquée, entre le récit des deux frères. Les « arguments » de la partie requérante sont d'une telle généralité qu'ils ne permettent manifestement pas une autre lecture des rapports d'audition que celle effectuée par la partie défenderesse. Le Conseil rappelle par ailleurs que le requérant et son frère indiquent avoir quitté leur pays pour les mêmes raisons. La partie défenderesse a donc œuvré dans le sens de la bonne administration en analysant les deux récits conjointement et surtout en confrontant le requérant aux contradictions relevées, et auxquelles il n'a apporté aucune explication convaincante.").

Wat betreft de twee stukken die betrekking hebben op de aanstelling en het ontslag van zijn moeder, stelt de Raad vast dat ook verzoekers broer deze stukken via een aanvullende nota aan de Raad heeft voorgelegd in het kader van zijn beroep. In het arrest nr. 207 476 herinnerde de Raad aan de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten in het bijzonder en kopieën in het algemeen. De Raad stelde verder vast dat deze documenten niet toelaten om de talrijke gebreken en vaagheden in de verklaringen van de broers met betrekking tot het werk van hun moeder in de ministerraad te herstellen, en dat deze documenten bovendien betrekking hebben op een overtollig element in het vluchtrelaas van de broer. (*« S'agissant enfin des documents déposés à l'audience, consistant en un acte de désignation en tant que directrice de programmation, ainsi qu'un acte administratif relatif au licenciement – et non la démission comme le déclare le requérant devant la partie défenderesse - de la mère du requérant attestent, à les supposer établis au vu des importantes fraudes documentaires en Irak, ainsi que précisé dans les informations de la partie défenderesse, sa désignation en 2004 et son licenciement en 2010 d'une Haute Commission nationale mais ne permettent pas de combler les défaillances nombreuses du récit allégué et le peu de précisions apportées par le requérant lors des plaidoiries permettant de comprendre en quoi consistaient ces fonctions au sein du Conseil des ministres, élément en tout état de cause surabondant du récit vanté par le requérant. »*)

De Raad herinnert eraan dat ook een verwerpingsarrest gezag van gewijsde tussen de partijen heeft en dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbrekelijk met het dictum verbonden motieven (Rvs 10 juni 2010, nr. 205 000).

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat het in casu aangewezen is om enkel in te gaan op die feiten waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ze bewust heeft meegemaakt en kent, met name de voorgehouden gebeurtenissen in mei 2014, toen verzoeker 17 jaar oud was.

Met betrekking tot deze gebeurtenissen, stelt de commissaris-generaal vast dat :

- verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot de gebeurtenissen vóór het schietincident op 14 mei 2014;
- verzoeker en zijn broer uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen over de gebeurtenissen na het schietincident op 14 mei 2014;
- verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over het lijk van hun moeder en haar begrafenis.

De commissaris-generaal besluit dat deze vaststellingen hem beletten om de verklaringen omtrent de gebeurtenissen in mei 2014 als geloofwaardig te beschouwen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de gebeurtenissen in mei 2014, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals hierna blijkt.

2.3.2.5. Vooreerst blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker er blijkbaar niet in slaagt om in de bestreden beslissing de verklaringen die hij zelf heeft afgelegd, correct te identificeren. Het merendeel van het verzoekschrift is opgebouwd aan de hand van verklaringen die niet verzoeker maar zijn broer heeft afgelegd.

Zo meent verzoeker dat hij verklaarde dat de vrienden van zijn moeder twee kinderen hadden en dat hij na de maaltijd met deze kinderen discussieerde. De Raad stelt evenwel vast dat deze verklaringen door zijn broer werden afgelegd en niet door verzoeker. Waar verzoeker stelt dat de tegenstrijdige verklaringen van zijn broer hem niet ten laste mogen worden gelegd, herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal in het kader van behoorlijk en zorgvuldig bestuur terecht kon overgaan tot een gezamenlijke analyse van de verklaringen van de broers. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de fundamentele tegenstrijdigheid waarover de commissaris-generaal als volgt motiveert:

“Ten vierde wijst het CGVS in verband met de gebeurtenissen vóór het incident op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw broer. Zo beweert u allebei dat u vóór het incident bij vrienden van uw moeder was (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 14, gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 6). Terwijl u vermeldt dat de twee kinderen van de vrienden van uw moeder aanwezig waren (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 14-15), beweert uw broer dat ze geen kinderen hebben (vgl. gehoorverslag van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 6). Terwijl uw broer verklaart dat u na de maaltijd aan de telefoon bleef (ibid., p. 7), verklaart u dat u met de kinderen van de vrienden van uw moeder hebt gediscussieerd omdat u ze al sinds lang kent (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 15). Bijgevolg beletten deze nieuwe tegenstrijdigheden het CGVS, uw verklaringen over de gebeurtenissen vóór de dood van uw moeder als geloofwaardig te beschouwen.”

Waar verzoeker stelt dat hij tijdens zijn eerste verhoor vergat te melden dat het leger is gekomen na het schietincident, stelt de Raad vast dat verzoeker wederom ingaat op verklaringen die door zijn broer werden afgelegd en niet door hem. Uit de twee gehoorverslagen blijkt immers dat verzoeker nooit heeft vermeld dat het leger zou zijn gekomen na het schietincident. Het handhaven van één versie van de feiten zoals verteld door zijn broer, doet in deze omstandigheden dan ook geen afbreuk aan de terecht vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker en zijn broer uiteenlopende versies aflegden.

Volgens verzoeker heeft hij bij het CGVS verteld mee te zijn gegaan naar het politiekantoor om verklaringen af te leggen, hetgeen wordt versterkt door de bijgebrachte kopie van het politiedossier over de dood van zijn moeder. De Raad verwijst naar wat werd gesteld onder punt 2.3.2.2., met name dat de bewijswaarde van deze documenten relatief is. Ze volstaan op zich dus niet om het beweerde incident van 14 mei 2014 geloofwaardig te bevinden. Daarnaast doet het louter vasthouden aan één versie van de eerder afgelegde verklaringen, geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in een eerste gehoor verklaarde dat hij en zijn broer na het incident direct naar het ziekenhuis zijn vervoerd, terwijl verzoeker in een tweede gehoor verklaarde dat zij op de dag van het incident niet naar het ziekenhuis zijn gegaan, maar naar het politiekantoor. Gelet op deze tegenstrijdigheden, motiveert de commissaris-generaal dan ook pertinent als volgt:

“Ten zesde beweert uw broer bij zijn eerste gehoor op het CGVS dat u direct naar het ziekenhuis werd gebracht na het ongeval, waar u werd ondervraagd door politieagenten (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, pp. 10 en 15) terwijl u verklaart dat u rechtstreeks naar het politiebureau bent gegaan zonder langs het ziekenhuis te passeren (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 21-22). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, handhaaft u uw versie (ibidem). Merk op dat uw broer bij zijn tweede gehoor een andere versie geeft, aangezien hij vertelt dat u werd gebracht naar het politiebureau van Al Baya, waar u werd ondervraagd (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, pp. 9-10). Wanneer hij wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, rechtvaardigt uw broer zich door te zeggen dat de documenten bewijzen dat hij op het politiebureau werd ondervraagd (ibid., p. 17). Merk trouwens op dat de documenten vermelden dat de ondervraging plaatsvond in het politiebureau van Al Karkh en niet van Al Baya (vgl. documentenmap – doc. 5 tot 8). Deze vaststellingen versterken opnieuw de twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker en zijn broer verklaarden na het incident uit angst niet huiswaarts te zijn gekeerd maar te hebben overnacht in een hotel. Aangaande deze verklaringen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt vast: *“Ten zevende, terwijl uw broer tijdens zijn eerste gehoor beweert dat u in het hotel in een slaapzaal met andere personen sliep (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, p. 18), verklaart hij tijdens zijn tweede gehoor dat u een kamer voor u beiden had (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, pp. 10-11). Wanneer hij wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, rechtvaardigt uw broer zich door te zeggen dat de andere kamers gemeenschappelijke kamers waren (ibid., p. 18). Merk ook op dat hoewel u vertelt dat u lastig werd gevallen door de andere personen die in het hotel sliepen (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, pp. 17-18), vermeldt uw broer echter dat u geen contact met hen had (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 6 oktober 2017, p. 11). Eens te meer maken deze tegenstrijdigheden uw verklaringen totaal ongeloofwaardig.”*

Verzoeker stelt heden in zijn verzoekschrift dat de gebeurtenis een traumatische ervaring was en dat hij daardoor in de war was over de juiste toedracht van de feiten. Dit betoog kan de vastgestelde

tegenstrijdigheden echter niet vergoelijken daar deze toch betrekking hebben op fundamentele kwesties, met name i) of de broers in een slaapzaal sliepen en ii) of verzoekers broer daar werd lastig gevallen, waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn broer hierover consistente en samenhangende verklaringen kunnen afleggen. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten wat dan wel de juiste toedracht van de feiten is.

Waar verzoeker stelt dat hij steeds heeft verklaard dat hij en zijn broer het lijk van hun moeder zijn gaan ophalen in het ziekenhuis, dat de vrienden van de moeder de begrafenis geregeld hebben en dat zij de begrafenis niet hebben bijgewoond, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het volgende pertinente motief: *“Terwijl uw broer tijdens zijn eerste gehoor beweert dat de vrienden van uw moeder u zeiden dat de plichtigheid ging plaatsvinden in Al Amariya en dat uw moeder ging worden begraven in Al Karkh (vgl. gehoorrapport van Sai.R. van 13 juli 2016, pp. 19-20), zegt u dat u noch uw broer weten waar de plichtigheid en de begrafenis plaatsvonden (vgl. gehoorrapport van Sad.R. van 6 oktober 2017, p. 21). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat wat uw broer heeft gezegd, fout is (ibidem). Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS de verklaringen over de dood van uw moeder wegens deze tegenstrijdigheden niet als geloofwaardig kan beschouwen.”*

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift aldus beperkt tot het herhalen van het vluchtrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van post factum-verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijken en excuses. Hij laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van de voorgehouden gebeurtenissen in mei 2014 te herstellen.

De Raad besluit dat verzoeker de hierboven besproken gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de gebeurtenissen in mei 2014 niet weerlegt. Deze vermelde motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn moeder op 14 mei 2014 werd neergeschoten omwille van haar professionele en politieke activiteiten. Bijgevolg maakt hij een gegronde vervolgingsvrees, met name dat hij en zijn broer een zelfde lot zouden ondergaan bij terugkeer naar Irak, evenmin aannemelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en

dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus “*Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad*” van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ “*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal

incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook

verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat er zich in Bagdad nog terreuraanslagen, gepleegd door ISIS, voordoen en dat daarbij maandelijks nog verschillende slachtoffers vallen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat dit gegeven in rekening werd gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook verder in 2018 en blijft gehandhaafd. De rapporten die verzoeker in de voetnoten van zijn verzoekschrift aanhaalt, liggen in dezelfde lijn van de informatie waarover de verwerende partij beschikt, en kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. Er werd in de analyse ook in rekening gebracht dat sjjiitische militieën voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden en dat soennitische burgers een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Er wordt ook niet ontkend dat betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust een negatieve impact hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad. De Raad herhaalt dat ook diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen die relevant zijn voor de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld, met name de impact van dit geweld op het dagelijkse leven van de burgers alsook de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Daaruit blijkt genoegzaam dat Bagdad een functionerende grootstad is.

2.4.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in zijn hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover de verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Uit de informatie die werd bijgebracht door beide partijen, hoewel hierin wordt gewezen op het gegeven *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities”*, blijkt niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is op zich dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt geïsoleerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurige geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verschillende keren werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES